Gospodine,
upravo si došao k meni.
Ne zato što sam zaslužio (zaslužila).
Ne zato što sam bolji (bolja) od drugih.
Došao si jer me ljubiš.
Jer gledaš ono što drugi ne vide – moje srce, moju borbu, moje rane.

Ti nisi došao u dušu koja se hvali.
Došao si u srce koje šuti i moli:
"Bože, milostiv budi meni grešniku."

Ti ne tražiš savršene.
Ti tražiš iskrene.
Ne tražiš pokazivanje, nego predanje.
Ne tražiš vanjštinu, nego nutrinu.

Gospodine,
često sam kao farizej –
uspoređujem se, hvalim se, gledam druge s visoka.
A zaboravljam da si ti jedino svjetlo.
Jedina snaga. Jedini izvor dobra.

Sada, kad si došao u mene u svetoj pričesti,
učini me **malim** – da bih bio (bila) velik (velika) u tvojoj ljubavi.
Učini me **skromnim** – da bih bio (bila) slobodan (slobodna).
Učini me **poniznim** – da bih u svakome vidio (vidjela) brata, sestru.

Nauči me da ne budem glumac (glumica) vjere,
nego živi hram tvoje prisutnosti.
Nauči me da ne tražim priznanje,
nego da služim u tišini.

Ostani sa mnom, Isuse.
I promijeni me.